

Sygn. akt I C 579/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Łożyńska

Ławnicy: -----

Protokolant: sekretarz sądowy Paweł Derdzikowski

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2017r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko M. C. Firma Usługowo – Handlowa (...) w G.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego M. C. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 256.756,85zł. (dwieście pięćdziesiąt sześć tysięcy siedemset pięćdziesiąt sześć złotych 85/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od dnia 9 lutego 2017r. do dnia zapłaty,
2. Należność zasądzoną w pkt. 1 wyroku rozkłada na 51 miesięcznych rat, w tym 50 rat w kwocie po 5.135,14zł. (pięć tysięcy sto trzydzieści pięć złotych 14/100) miesięcznie obejmujące należność główną i ostatnia pięćdziesiąta pierwsza rata stanowiąca odsetki, przy czym raty będą płatne do 10 –tego dnia każdego miesiąca poczynając od stycznia 2018r. z zastrzeżeniem, że niezapłacenie 3 (trzech) kolejnych rat w terminie spowoduje natychmiastową wymagalność pozostałych nieuiszczonych rat,
3. Zasądza od pozwanego M. C. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 18.355,00zł. (osiemnaście tysięcy trzysta pięćdziesiąt pięć złotych 00/100) tytułem zwrotu poniesionych przez powoda kosztów procesu, w tym kwotę 5.417,00zł. (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
4. Nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda pozostałych kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Hanna Łożyńska

IC 579/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. w W. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. C. Firma Usługowo – Handlowa (...) w G. o zasądzenie kwoty 256.756,85zł. z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że (...) Bank (...) Spółka Akcyjna, obecnie (...) Bank Spółka Akcyjna w W. w dniu 21 lutego 2014r. zawarł z Firmą Usługowo – Handlową (...) M. C. umowę pożyczki (...) nr (...), na podstawie której udostępnił pozwanemu kwotę 282.383,42zł. Pozwany po jakimś czasie przestał się wywiązywać ze zobowiązania wynikającego z

tej umowy i dlatego została ona wypowiedziana, a pozwany został wezwany do spłaty zadłużenia. Termin spełnienia świadczenia upłynął mu w dniu 6.10.2016r. Do tego dnia pozwany był zobowiązany spłacić całość wykorzystanego kredytu. Z uwagi na to, że tego nie uczynił, to z dniem 7.10.2016r. całość roszczeń powoda stała się wymagalna. Powód podał, że później jeszcze wezwał pozwanego do zapłaty zaległej kwoty, ale bez skutku. Po tym powód wystawił w dniu 6 lutego 2017r. wyciąg z ksiąg banku nr (...) stwierdzający zadłużenie pozwanego na kwotę 256.756,85zł. Powód wyjaśnił, że na żadaną kwotę składa się:

- kwota 241.795,69zł. tytułem należności głównej (niespłacony kapitał),
- kwota 6.950,29zł. tytułem odsetek umownych naliczonych od dnia 20.06.2016r. do dnia 5.10.2016r.
- kwota 7.389,63zł. tytułem odsetek od zobowiązania przedterminowego naliczone od dnia 17.10.2016r. do 5.02.2017r.
- kwota 621,24zł. tytułem opłaty

Powód dodatkowo wyjaśnił, że w niniejszej sprawie żądanie pozwu obejmuje żądanie zasądzenia odsetek według stopy oznaczonej w paragrafie 6 pkt. 1 umowy. Stopa referencyjna NBP stanowi czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP.

Zaległa kwota nie została przez pozwanego zapłacona.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 14.03.2017r. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Toruniu z uwagi na występujące przeszkody z art. 499 pkt. 2 k.p.c. uniemożliwiające rozpoznanie sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym. (k. 4v)

Sprawa w Sądzie Okręgowym w Toruniu została zarejestrowana pod sygnaturą IC 579/17.

Następnie pismem procesowym z dnia 19.05.2017r. (k. 8) powód uzupełnił braki formalne pozwu i uiścił wymaganą brakującą opłatę od pozwu.

Pozwany M. C. w odpowiedzi na pozew (k. 58 i 59) wniósł o oddalenie powództwa w całości i domagał się przekazania sprawy do postępowania mediacyjnego, a także zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznał, że dnia 20.02.2014r. zaciągnął kredyt w (...) Banku S.A. w z siedzibą w G. na kwotę 282.383,42zł. na okres 10 lat. Kredyt był ubezpieczony, a suma składek ubezpieczenia wynosiła ponad 20.000zł. Potwierdził fakt wypowiedzenia mu kredytu w dniu 7.10.2016r. Podał też, że problemy finansowe, które go dotknęły spowodowały, że wielokrotnie telefonicznie rozmawiał z pracownikami powoda aby zmienić warunki umowy, proponował też zawarcie ugody, mocą której zobowiązany byłby do spłaty kredytu przez okres 24 m-cy w kwocie odpowiadającej tylko wielkości samych rat kredytu. Składał też do powoda pisma z prośbą o modyfikację zobowiązań, jednak Bank nie wyrażał na to zgody wykorzystując swoją dominującą pozycję. Pozwany podkreślił, że powód mimo, iż miał wiedzę, o tym, że pozwany ma wiele zobowiązań finansowych, przyznał mu kredyt, a później odmawiał pomocy w spłaceniu długu np. poprzez obniżenie rat kredytu, bądź przeprowadzenie postępowania restrukturyzacyjnego w stosunku do umowy kredytu. On do maja 2016r. spłacał kredyt w miarę regularnie, a później kiedy już nie miał takiej możliwości, to spłacał raty w niższej wysokości, jednak nigdy się nie uchylał od płacenia swoich zobowiązań. Wskazał też, że ma w kilkunastu instytucjach bankowych kredyty, ale sukcesywnie je spłaca i z uwagi na to, że powoli kończą się jego niektóre zobowiązania pożyczkowo- kredytowe, może on coraz większe kwoty przeznaczać na spłatę niniejszego kredytu.

Pełnomocnik powoda pismem z dnia 22.08.2017r. (k. 72) nadal podtrzymał swoje stanowisko i oświadczył, że na obecnym etapie postępowania nie widzi możliwości zawarcia ugody, ani celowości skierowania sprawy do mediacji. Podkreślił, że jak wynika z odpowiedzi na pozew, pozwany nie kwestionuje roszczenia dochodzonego w tym postępowaniu ani co do zasady, ani co do wysokości. Wskazał też nie mają znaczenia dowody wpłat przedstawione przez pozwanego, bo zostały one dokonane przed wypowiedzeniem umowy i przed złożeniem pozwu, zatem nie mają wpływu na wysokość dochodzonej w niniejszej sprawie kwoty.

Na rozprawie w dniu 1.09.2017r. powód podtrzymał swoje żądanie, a pozwany uznał powództwo w całości, z tym, że złożył wniosek o rozłożenie żądanej przez powoda kwoty na raty na podstawie art. 320 k.p.c. proponując aby przez pierwsze 2-3 lata mógł płacić raty w wysokości po 2.000zł. miesięcznie, a po tym czasie kiedy już spłaci inne zadłużenia, to mógłby płacić raty wyższe tj. w kwocie 2.500zł. miesięcznie.

Pełnomocnik powoda oświadczył, że ta propozycja wymaga jeszcze konsultacji.

(protokół z rozprawy z dnia 1.09.2017r. k. 82v)

Następnie w piśmie procesowym z dnia 6.09.2017r. (k. 83) pełnomocnik pozwanego przedstawił dalszą ofertę rozłożenia zadłużenia na raty tj. na 36 rat w kwocie po 2.000zł. każda, płatnych do dnia 10 - tego każdego miesiąca, a kolejne 72 raty w kwocie po 2566zł. każda i byłyby one płatne także do dnia 10 - tego każdego miesiąca.

Pełnomocnik powoda w piśmie procesowym z dnia 25.09.2017r. (k. 84) w odpowiedzi na tą propozycję podał, że zaproponowane przez pozwanego warunki ugody są nie do przyjęcia. Natomiast wyraża on zgodę na rozłożenie należności na 36 miesięcznych rat w kwocie po 8.000zł. każda rata wraz z dalszymi odsetkami za opóźnienie naliczonymi zgodnie z żądaniem pozwu.

Sąd ustalił co następuje:

M. C. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma Usługowo – Handlowa (...) M. C. świadczy usługi weterynaryjne. W dniu 20.02.2014r. zawarł z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G. umowę pożyczki (...) nr (...) opiewającą na kwotę 282.383,42zł. na okres od 20.02.2014r. do 19.02.2024r. z przeznaczeniem na cel związany z działalnością gospodarczą przez niego prowadzoną. W umowie strony ustaliły, że odsetki od kwoty pożyczki naliczane będą według zmiennej stopy bazowej, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 9,75% w skali roku. Pozwany zobowiązał się do spłaty udzielonej pożyczki wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 ratach kapitałowo – odsetkowych. W umowie tej też dokładnie zostały określone warunki kiedy bank może wypowiedzieć niniejszą umowę.

(dowód: umowa pożyczki k. 27 i 28, pismo pełn. pozwanego k. 61)

W maju 2015r. doszło do połączenia (...) Banku (...) Spółka Akcyjna w G. z (...) Bankiem S.A. w W.. Ten ostatni Bank przejął go z majątkiem i został jego następcą prawnym.

(dowód: odpis KRS k. 35 – 51)

Pozwany M. C. w związku z pogorszeniem się koniunktury związanej z kryzysem finansowym w 2008r., kiedy to zapotrzebowanie na usługi przez niego świadczone znacznie zmalało, miał już coraz większe problemy finansowe. W związku z tym, między innymi w marcu 2016r. zwrócił się do powoda z kolejną już prośbą o zmianę warunków łączącej go z powodem umowy z dnia 20.02.2014r. poprzez wyrażenie zgody przez powoda na zawieszenie pozwanemu obowiązku spłaty odsetek kredytu na okres od 12 do 24 m-cy lub rat kredytu na 12-24 m-ce. Powoływał się na konieczność spłaty zobowiązań w innych instytucjach kredytowych, w których także zaciągnął kredyty i jego łączne zobowiązania były w tym czasie na poziomie 26.000zł. miesięcznie.

Ostatecznie pozwany przestał spłacać kredyt w 2016r. W związku z tym powodowy bank poinformował M. C. pismem z dnia 31.08.2016r. zatytułowanym „wypowiedzenie umowy pożyczki (...) nr (...) zawartej dnia 21.02.2014r.”, że z uwagi na nie dotrzymanie przez pozwanego warunków umowy pożyczki (...) zawartej w dniu 21.02.2014r. wypowiada tą

umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia tego pisma. Ponadto powód wskazał w tym piśmie, że wypowiedzenie to ma charakter warunkowy, co oznacza że do okresu wypowiedzenia tj. do dnia 30 od daty doręczenia niniejszego oświadczenia, pozwany może spłacić zadłużenie przeterminowane. Wówczas wypowiedzenie to stanie się nieskuteczne, a umowa pożyczki (...) zawarta w dniu 21.02.2014r. będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach. Pozwany bank podał także, że zadłużenie przeterminowane na dzień sporządzenia tego pisma tj. 31.08.2016r. wynosiło łącznie 10.085,06zł. W przypadku gdy nie zostanie dokonana spłata zadłużenia przeterminowanego, Bank wezwie do spłaty całości zadłużenia w terminie 7 dni od dnia przypadającego na koniec okresu wypowiedzenia, które wynosiło łącznie 249.028,82zł. Wypowiedzenie to zostało doręczone pozwanemu w dniu 5.09.2016r. Pozwany nie dokonał wpłaty przeterminowanego zadłużenia, dlatego powód kolejnym pismem z dnia 13.10.2016r. zatytułowanym „Przedsądowe wezwanie do zapłaty” wezwał pozwanego do zapłaty wymagalnego zadłużenia, które na dzień 12.10.2016r. wynosiło 249.788,67zł. w nieprzekraczalnym terminie 14 dni z informacją, że nieregulowanie zadłużenia w tym terminie będzie skutkowało skierowaniem sprawy na drogę sądową. Wezwanie to doręczono pozwanemu w dniu 18.10.2016r.

W odpowiedzi na to, pozwany pismem z dnia 7.11.2016r. zwrócił się do powoda powołując się na swoją dramatyczną sytuację finansową, która może doprowadzić do ogłoszenia upadłości jego firmy z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia u powoda proponując zawarcie ugody, w której zobowiązałby się do spłaty rat kredytu w kwocie po 2.000zł. miesięcznie przez okres 12 – 14 m-cy, które to kwoty zaliczone byłyby na spłatę kapitału, a po upływie tego okresu dokonywałyby spłaty rat kapitałowo – odsetkowych na poziomie 3.000zł. miesięcznie przez okres potrzebny do spłaty całego zadłużenia.

(dowód: pisma pozwanego k.60 – 62, wypowiedzenie k. 31, przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 33, dowody doręczenia wypowiedzenia k. 32 i wezwania k. 34)

Pozwany M. C. nie dokonał żadnej wpłaty. W tej sytuacji dnia 6 lutego 2017r. powodowy Bank sporządził wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. w W. nr (...). W wyciągu tym stwierdził, że M. C. prowadzący Firmę Usługowo – Handlową (...) w G. posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 256.756,85zł. z tytułu kredytu udzielonego na podstawie umowy pożyczki (...) nr (...) z dnia 21.02.2014r.

Na to wymagalne zadłużenie składa się:

- należność główna (niespłacony kapitał) w kwocie **241.795,69zł**,
- odsetki umowne za okres od dnia 20.06.2016r. do dnia 5.10.2016r., w kwocie **6.950,29zł**.
- odsetki od zobowiązania przeterminowanego w kwocie 7.389,63zł. naliczone w okresie od 17.10.2016r. do 5.02.2017r.
- opłaty i inne prowizje kwocie **621,24zł**.

Następnie dnia 9.02.2017r. (...) Bank S.A. w W. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(dowód: W. z ksiąg banku k. 29, pozew k. 2-4)

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny. Pozwany M. C. nie kwestionował zawarcia umowy kredytu oraz wysokości roszczenia objętego pozwem.

Na mocy z art. 230 k.p.c. Sąd uznał za bezsporne te okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie oraz w dalszych pismach procesowych, którym pozwany M. C. nie zaprzeczył, gdyż nie budziły wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy i znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale procesowym zgromadzonym w sprawie.

Za wiarygodne Sąd uznał zarówno wszystkie dokumenty urzędowe jak i prywatne, których domniemanie autentyczności wynikające z art. 245 kodeksu postępowania cywilnego – a w odniesieniu do dokumentów urzędowych również zgodności z prawdą tego, co zostało w nich zaświadczone, wynikające z art. 244 k.p.c. – nie zostały podważone.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, że pozwany M. C. jest podmiotem zobowiązanym z tytułu zawartej w dniu 20.02.2014r. z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w G. umowy pożyczki (...) nr (...) na okres 120 rat od dnia 20.02.2014r. do dnia 19.02.2024r. na kwotę 282.383,42zł. którego to Banku następcą prawnym jest (...) Bank S.A. w W..

Odpowiedzialności swojej pozwany M. C. nie kwestionował.

Zgodnie z art. 720 § 1k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tą samą ilość pieniędzy albo tą samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Jeżeli umowa pożyczki jest odpłatna (jak ma to miejsce w niniejszej sprawie) biorącego pożyczkę obciąża także powinność zapłaty dającemu odpowiedniego wynagrodzenia (w praktyce bankowej zwykle w postaci tzw. rzeczywistego oprocentowania pożyczonej sumy).

Na pozwanym ciąży obecnie dwa obowiązki: zwrotu pozostałej pożyczonej kwoty brutto oraz zwrotu odsetek, w tym odsetek za opóźnienie.

Z paragrafu 3 umowy zawartej w dniu 20 lutego 2014r. pomiędzy pozwanym M. C. a (...) Bankiem (...) S.A. w G. wynika, że pożyczkobiorca zobowiązuje się do spłaty udzielonej pożyczki wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 ratach kapitałowo – odsetkowych zawierających dodatkowo kwotę prowizji administracyjnej o której mowa w paragrafie 5 ust. 1 płatnych na rachunek (...) Banku (...) S.A. w terminach i w wysokości:

- pierwsza rata w dniu 19.03.2014r. w wysokości 4.676,46zł.
- kolejne raty w dniu 19 każdego kolejnego miesiąca w wysokości 4.676,46zł.,
- a ostatnia rata pożyczki ma charakter wyrównujący i wynosi 4.675,70zł.

Z zapisów paragrafu 6 w/w umowy wynika, że niespłaconą w terminie określonym w umowie ratę pożyczki, Bank od dnia następnego traktuje jako zadłużenie przeterminowane. Od kwoty niespłaconego kapitału pożyczki Bank nalicza i pobiera odsetki karne według zmiennej stopy procentowej, określonej jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. W dniu zawarcia umowy stopa procentowa wynosiła 16,00% w skali roku i będzie się zmieniała w przypadku zmiany stopy kredytu lombardowego NBP. Zgodnie z paragrafem 7 w/w umowy w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków udzielenia pożyczki albo w przypadku utraty przez pożyczkobiorcę zdolności kredytowej, Bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, a w razie zagrożenia upadłością pożyczkobiorcy z zachowaniem 7 dniowego okresu wypowiedzenia.

Pożyczkobiorca M. C. dodatkowo złożył w tej umowie oświadczenie, że w zakresie roszczeń Banku wynikających z w/w umowy poddaje się egzekucji w trybie określonym w art. 97 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28.08. (...). Prawo bankowe i upoważnia Bank do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 564.766,84zł.

Postępowanie powoda zdaniem Sądu było prawidłowe.

Zgodnie z art. 213 § 2 sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Pozwany M. C. uznał powództwo w całości. Przyznał, że faktycznie zaprzestał spłaty kredytu, otrzymywał od powodowego Banku wezwania do zapłaty, informację o wypowiedzeniu kredytu, jednak jego możliwości finansowe nie pozwalały na spłatę. Nie kwestionował wysokości żądania.

Uznanie to Sąd uznał za skuteczne i wiążące albowiem nie zachodzą żadne z wymienionych w art. 213 § 2 in fine przesłanek, to znaczy: uznanie powództwa nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego, nie zmierza też do obejścia prawa. Z tego też powodu Sąd Okręgowy w Toruniu w pkt. 1 wyroku z dnia 17.11.2017r. zasądził od pozwanego M. C. na rzecz powoda kwotę 256.756,85zł. z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od dnia 9.02.2017r. tj. od dnia wniesienia pozwu, do dnia zapłaty.

Pozwany domagał się rozłożenia obciążającej go należności na raty. Odnosząc się do tego żądania, to należy wskazać, że w chwili obecnej sytuacja pozwanego wypełnia znamiona art. 320 k.p.c. i spełnia ona ujęte tam przesłanki, które też w całości potwierdza literatura i orzecznictwo. Tak też Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 9.04.2015r. podkreślił, że „przepis art. 320 k.p.c. upoważnia sąd orzekający do wzięcia pod rozwagę przy wydawaniu wyroku, czy jego orzeczenie będzie mogło być wykonane bez potrzeby przeprowadzania egzekucji, zwłaszcza czy pozwany będzie w stanie spełnić zasądzone świadczenie jednorazowo. Przesłanką zastosowania tego przepisu jest ustalenie, że w danej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, decydują o tym okoliczności konkretnej sprawy. W zasadzie chodzi o okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, jego sytuację osobistą, majątkową, finansową, rodzinną, które powodują, że nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonych świadczenia. Przyjmuje się, że np. za zastosowaniem omawianego przepisu przemawia sytuacja, w której pozwany uznaje powództwo (...)”

W niniejszej sprawie pozwany uznał powództwo w całości. Sytuacja pozwanego uniemożliwia całkowitą spłatę zasądzonych roszczenia bez znacznego uszczerbku finansowego biorąc pod uwagę wysokość kwoty, którą pozwany jest winien powodowemu Bankowi. Ponadto z przedłożonego przez pełnomocnika pozwanego pisma z dnia 17.11.2027r. (k. 85) wynika, że na ten dzień pozwany posiada zobowiązania kredytowe i pożyczkowe u różnych podmiotów wynikające z 17 wcześniej zawartych umów na sumę łączną około 1.275.000,00zł. Suma miesięcznych rat z tych zobowiązań wynosi 15.000zł. bez pożyczki, która jest przedmiotem niniejszego postępowania. Kredyty te pozwany zaciągał na ratowanie działalności gospodarczej, którą prowadzi w zakresie świadczenia usług weterynaryjnych z uwagi na zmniejszone zapotrzebowanie na tego rodzaju usługi. Pozwany podejmował z każdą z jednostek, które udzieliły mu kredytu rozmowy negocjacyjne w celu zmiany warunków spłaty tych zobowiązań po to aby nadal mieć możliwość prowadzenia tej działalności, a co za tym idzie możliwość sukcesywnego spłacania zaciągniętych zobowiązań. W przypadku niektórych z tych zobowiązań pozwanemu udało się osiągnąć korzystne rozwiązania np. spłaca tylko kapitał lub obniżone raty, bo doszedł do porozumienia z poszczególnymi bankami.

W niniejszej sprawie Sąd doszedł do przekonania, że zachodzi podstawa aby zasądzoną kwotę 256.756,85zł. rozłożyć na raty. Jednak propozycja pozwanego aby tą kwotę rozłożyć na 108 miesięcznych rat, nie jest do zaakceptowania, bo takie rozstrzygnięcie spowodowałoby bardzo długie oczekiwanie przez powoda na spłatę zadłużenia, bo aż 9 lat, a ponadto jest to okres obejmujący prawie ilość rat na jaką pierwotnie była rozłożona płatność kredytu (120 rat). Z drugiej strony także nie do zaakceptowania jest propozycja powoda aby zadłużenie powoda rozłożyć na 36 miesięcznych rat w kwocie po 8.000zł. każda rata. Zdaniem Sądu taka wysokość raty nie jest możliwa do zrealizowania przez powoda, biorąc pod uwagę, że przeciętny dochód z jego działalności miesięcznie oscyluje w granicach 17.000zł. i ma jeszcze innych 15 zobowiązań.

Z tego względu Sąd Okręgowy uznał, za zasadne rozłożenie wymaganej kwoty 256.756,85zł. na 51 miesięcznych rat. Na te raty składa się 50 rat w jednakowej wysokości tj. 5.135,14zł. z tytułu zasądzonych kwoty, zaś ostatnia 51 rata obejmować będzie zasądzone odsetki. Sąd ustalił, że początek płatności tych rat nastąpi od stycznia 2018r. i płatne będą do dnia 10-tego każdego miesiąca, przy czym nie zapłacenie 3 kolejnych rat w terminie spowoduje natychmiastową wymagalność pozostałych nieuiszczonych rat.

O kosztach w pkt. 3 wyroku orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. Pozwany przegrał sprawę i dlatego w całości ponosi koszty postępowania, na które składa się opłata od pozwu w kwocie 3.210,00zł. uiszczona do Sądu Rejonowego w Lublinie i kwota 9.628,00zł. uiszczona uzupełniająco do Sądu Okręgowego w Toruniu, co łącznie daje kwotę 12.838,00zł. Oprócz tego na koszty procesu składają się też koszty zastępstwa procesowego poniesione przez powoda.

Z uwagi na wartość przedmiotu sporu (powyżej 200.000zł.) zgodnie z paragrafem 2 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych stawka minimalna wynagrodzenia radcy prawnego wynosi 10.800zł. Sąd jednak uwzględnił fakt, że zarówno charakter sprawy jaki wkład pracy radcy prawnego w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy nie był duży w świetle uznania przez pozwanego powództwa, więc wystarczającym będzie przyznanie połowy stawki minimalnej tj. kwoty 5.400zł. i taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda wraz z kwotą 17,00zł. tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z tych względów orzeczono jak w pkt. 3 wyroku.

W pkt. 4 wyroku Sąd nie obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda pozostałych kosztów zastępstwa procesowego przyjmując, że w niniejszej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony wynikający z art. 102 k.p.c. Na taką decyzję Sądu wpłynęła postawa pozwanego, który nie tylko, że uznał powództwo w niniejszej sprawie, ale już wcześniej występował do powoda z propozycjami zmiany i modyfikacji umowy łączącej strony, a także zawarł umowę, co nie zostało jednak zaakceptowane.